

19.

Tinc un nom sol a la boca
i el repeteixo en secret: Nick Kamen,
 Nick Kamen,
 Nick Kamen,

com un conjur, com un amulet.
Em vaig morir agenollada amb el teu nom
fugint dels llavis [N I C K]
sense saber que només es mor al present
(el passat és un parèntesi exquisit).

Vaig fer un glop de lleixiu, Colometa, leprosa,
que serad de mibi? Habibi destructor de temps,
infinit,
no em deixis caure en la temptació,
deslliura'm de qualsevol vòmit aturat al coll,

salut!

Vine a casa, Nick, vine
a aquest poema d'amor destenyit,
d'amor mineral,
d'amor brusc,
d'amor densament humà.

21.

Hi ha un cos surant a la piscina, Nick, amor meu.
Hi ha un cor surant, un cor inexpert,
un cor de nena que arrossega un cos
fins a l'aigua
perquè no s'ompli de mosques.

No volia morir-me, *habib*, ara
o mai?

Un cor com un niu surant sense aire
com un àngel excessiu i els ulls
de verge encara oberts,
encara vivint sense viure en ella.

Potser tu no.
Potser tu vius uns segons abans que la resta
en la nit més fosca de l'ànima.
I jo surant en una piscina sense respirar,
surant com una estrella que s'ha apagat *misteriosament*,
amor meu.

Hi ha un cos, el meu?, que va i ve dintre l'aigua
len ta ment inflat
com una bèstia que no ha après a nedar
contra la primavera:
collige
virgo
rosas!

A casa encara no saben que no he tornat.

23.

Una vegada em vaig posar el vestit
verd senyoreta Escarlata
i tu tan rosa i assutzena la pell
i els ossos.

He vingut a avisar-te del vestit,
d'allò que vaig llegir a l'esquela
quan em vas demanar un sonet
perquè encén el cor i alhora el refrena.
Però tu no podies saber encara
que aquesta és la composició més difícil
tant com injectar-se al coll,
quan ets mort,
les paraules que el vent, si és primavera,
des or de na.

No es fa tard
ni l'amor és ~~eee~~ sec
si li escric poemes al Nick.

Una vegada, potser només una,
ningú no va mirar-me els pits bullint
dins un vestit nou, un vestit curt,
un vestit sedós ple
de fulles d'herba.